

ren, at Venstre går til valg med det meget vigtige sigte at fremlægge klare forslag til forbedring og udvikling af det danske velfærdssamfund. Det vil være vores grundlag.

Men jeg er også nødt til at sige til statsministeren, at udlændingepolitikken altså er en del af udviklingen af det danske velfærdssamfund, og jeg vil godt sige til statsministeren, at jeg tror, det er meget farligt, hvis det politiske etablissement prøver at undertrykke en åben debat om et emne, som optager rigtig mange mennesker.

Det tror jeg er med til at skabe frustrationer i befolkningen og en kløft mellem vælgerne og de valgte. Jeg tror, at det bedste er en åben og ærlig debat om det, der optager mennesker i dagligdagen. Jeg vil så godt understrege, at det naturligvis skal være en anstændig debat i en ordentlig tone.

Det får mig også til at fremkomme med et par bemærkninger til det indlæg, som vi hørte fra Dansk Folkepartis leder, fru Pia Kjærsgaard, tidligere i dag. Fru Pia Kjærsgaard har i et tonefald, som jeg finder skingert, erklæret en slags religionskrig mod islam. Jeg vil godt understrege, at Venstre tager stærkt afstand fra fru Pia Kjærsgaards udtalelser.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde i mit indlæg i formiddags. Den kamp, vi står over for, er ikke en kamp mod muslimer eller mod islam. Det er en kamp mod terrorisme, hverken mere eller mindre.

Jeg vil gerne sige direkte til fru Pia Kjærsgaard: Venstre sigter på, at der efter valget kan dannes en borgerlig liberal regering. En sådan regering vil naturligvis – ja, det er så selvklart, at man ikke burde sige det, men lad mig gøre det alligevel – basere sig på de grundlæggende principper, det danske folkestyre bygger på, nemlig den personlige frihed, respekten for det enkelte menneske, respekten for minoriteter, friheden til personlig, politisk og religiøs overbevisning.

Det er noget helt fundamentalt i det danske folkestyre, at ethvert menneske har ret til at have sin egen religiøse overbevisning, og det er i strid med hele grundlaget for vort frie samfund at erklære krig mod menneskers religion.

Religionsfrihed er en bærende del af det danske folkestyre. Det er beklageligt, at jeg skal bruge tid på at understrege dette, men efter fru Pia Kjærsgaards indlæg, finder jeg, at det er nødvendigt.

Men i virkeligheden sagde fru Pia Kjærsgaard noget, som er næsten endnu værre. Jeg citerer fra fru Pia Kjærsgaards indlæg: »Der er kun én

civilisation, og det er vores.« Det sagde fru Pia Kjærsgaard. Der er kun én civilisation, og det er vores. Denne udtalelse er udtryk for en dyb fundamentalisme, en fundamentalisme, der er lige så skræmmende, som når fundamentalistiske muslimer hævder, at der kun findes én sand civilisation, nemlig den muslimske.

Det er fundamentalisterne i alle lejre, som spærrer for, at vi kan få løst op for de spændinger, der er ved at udvikle sig globalt såvel som nationalt.

Men så er jeg også nødt til at sige, at der findes en tredje slags fundamentalister. Det er dem, som iført den bløde humanismes kåbe nægter at se problemerne i udlændingepolitikken, nægter at høre, nægter at tale. Og de er ofte tilbøjelige til at skyde os falske motiver i skoene, når vi peger på behovet for en stramning af udlændingepolitikken.

Men lige så stærkt, som jeg tager afstand fra fru Pia Kjærsgaards udtalelser, lige så stærkt må jeg insistere på, at vi har retten til at diskutere værdigrundlaget i det danske samfund. Netop fordi vi har religionsfrihed, må enhver religion tåle modsigelse og debat.

Der er talt meget om værdier i dag, og jeg tror, der er behov for at minde om det gamle ord frisind. Frisind er den holdning, at hvert enkelt menneske anerkender det andet menneskes ret til frit at tænke, tale og tro og til frit at vælge sin livsform. Men frisind betyder jo ikke, at den enkelte skal acceptere alle livsværdier, alle livsmønstre som ligeværdige. Hvis alle holdninger bliver opfattet som lige gyldige, så bliver de også ligegyldige. Frisind er ikke det samme som holdningsløshed.

I Danmark har vi et folkestyre, som bygger på en vidtstrakt frihed og en grundlæggende respekt for det enkelte menneske og for minoriteter. Der er frihed til at tænke om seksuelle minoriteter, hvad man vil. Men det er selvfølgelig uacceptabelt at kaste sten mod homoseksuelle i en fredelig parade, som det skete på Nørrebro.

Der er frihed til selv at vælge livsform i familien, men det danske samfund bygger på ligestilling mellem kvinder og mænd. Vi vil ikke acceptere undertrykkelse af kvinders rettigheder.

I Danmark er der religionsfrihed. Enhver kan læse de hellige skrifter, man vil. Men i et sandt folkestyre gælder det: Religiøse love kan aldrig komme til at stå over Danmarks grundlov eller Folketingets love. I Danmark kan enhver have den tro, man vil, men i et sandt folkestyre gælder det: Religion og politik skal ikke blandes